

el 5 de març de 1907, motivà que en Josep Vicens es plantegés i cerqués, a partir de 1908, un nou immoble més espaiós per a viure i encabir-hi els dos locals per poder satisfer el volum de feina que anava augmentant.

La solució arribà a mitjan 1909 gràcies a l'arrendament de l'edifici de l'antic carrer del Tint (avui Maranges) corresponent al número 5. L'immoble constava de dues plantes d'uns 71 m² cadascuna (més golfes) i el propietari n'era el rendista i prestamista Jaume Bou i Manegat. Després de pensar-ho bé, en Josep Vicens acceptà les condicions i acordà fer un contracte per a 10 anys, i tot seguit ja dividiren la planta baixa en dos locals per encabir-hi el taller de modista i la barberia. Encara que el lloguer era un xic elevat, l'esforç valia la pena, doncs la nova ubicació dels dos negocis en un punt més neuràlgic del poble, com podia ser el carrer de les Botigues, els havia d'afavorir.

Malauradament, durant els 10 anys de contracte, la mala sort trucà a la porta de la família Vicens-Mornau en nombroses ocasions i la seva economia se n'anà tota en orris. El 16 de novembre de 1911 moria, als 40 anys, na Francisca Mornau, a causa d'una tuberculosi pulmonar i intestinal, ressorgint el temor i el fantasma de la transmissió del bacil, ja que el 1903 el seu germà Alfons havia mort als 26 anys de la mateixa afecció. Tot i que a les acaballes de 1913 hagueren de tancar la botiga de robes, pare i fills (els dos primers a la barberia i la filla feinejant) intentaren refer la situació familiar per no acumular massa deutes, però una nova sotragada sacsejà la família quan el fantasma tuberculós reaparegué i s'endugué a na Maria Vicens el 16 de juliol de 1914, a l'edat de 18 anys. I si encara no n'hi havia prou, a l'encetar-se l'any 1915 s'inicià l'expedient de reclutament a Josep Vicens i Mornau, el qual complí el servei militar entre 1916 i 1918 al castell de St. Ferran de Figueres, formant part de la banda militar del destacament junt al jove i company escalenc Francesc Sala i Flaqué, en *Xiquet*.

D'aquesta manera, el Xaxu restà com l'únic per a fer front a la desgràcia que l'abordava, amb l'agreujant que també s'havia de fer càrrec de la filla petita, na Carme, de 7 anys. Com que la situació empitjorava cada cop més i l'endarreriment de pagaments i deutes augmentava, un any abans de finir el contracte Josep Vicens comunicà a Jaume Bou que no renovaria pas (el propietari, que posà la casa en venda per l'estigma de la tuberculosi, finalment vengué l'immoble el 23 de juliol de 1919 a n'Adelaida Parnau i Arnay, muller del músic i íntim amic de Vicens, Adolf Tasis i Marés). Alliberat del llast, el Xaxu pogué abandonar el carrer Maranges per passar a residir al carrer Canyet 22 amb el seu pare Leandre i llogà un petit local com a barberia al carrer de la Riera, on el seu fill l'ajudà, mentre la joveneta Carme es feia càrrec del seu avi i de la casa. Aquesta fou la bona notícia d'una dècada prou dolenta en la que sols el naixement dels dos primers néts, en Josep Vicens i Busquets el 20 de desembre de 1917 i la seva germana Marta el 8 de novembre de 1919, foren els moments per a poder agafar aire.

Josep Vicens a l'inici del segle XX, en plena maduresa personal i musical. / Foto: J. Esquirol (cedida per Miquel Nicolau).

Durant aquesta odissea familiar dels Vicens, a l'Escala també havien succeït diferents esdeveniments. A nivell polític, l'onada republicana de governs federals locals iniciada el 1883 i, sobretot, identificada amb la dilatada alcaldia de 15 anys de Rafel Callol i Serrats (1887-1902), continuà amb la dècada de mandats republicans dels batlles Martí Puig i Sais (1902-1906), Joan Hugas i Pascual (1906-1909), Joan Alech i Maranges (1909-1911) i Josep Callol i Maranges (1911-12), que fou seguida per un sexenni de governs locals vinculats a la Lliga Regionalista i representats pels batlles Salvador Sala i Cardenas (1912-1914), Josep Carreras i Joana (1914-1916) i Joan B. Gou i de Palol (1916-1918) i culminada pel bienni republicà dels alcaldes Josep Callol i Maranges (1918-1919) i Nonito Camós i Suñé (1919-1920), un darrer tram en el que el grup anarquista escalenc cada cop anà prenent més volada.

Pel que fa a l'aspecte econòmic, l'Escala visqué immersa en una acusada i continuada davallada del comerç de cabotatge, que abocà a la supressió de la duana marítima el setembre de 1918, i també en la irregularitat de les captures de pesca de sardina i anxova i en les collites de cereals, oliva i raïm, situació que es veié suavitzada amb l'esclat de la I Guerra Mundial (1914-1918) i el benefici que suposà la consolidació i ampliació, la instal·lació de més tallers i l'augment de producció a les fàbriques de gèneres de punt locals, que absorbiren molta mà d'obra, sobretot femenina. I en l'aspecte social, es produïren fets puntuals i d'altres que han arribat fins als nostres dies: l'inici de les excavacions sistemàtiques a Empúries el 1908, la descoberta de l'estàtua del déu Asclepi l'octubre de 1909 i l'interès que suscitaren els vestigis de la ciutat grecoromana, reportant excursions periòdiques de personalitats, grups excursionistes i ateneus, com l'Enciclopèdic i Popular o el Barcelonès, i l'inici del turisme cultural; l'arrelament a l'Escala d'un